

яви игумена. Бълъ като восъкъ. Въ ржката му трептѣше пламъ на дребна прѣстена лампа, запалена съ зехтинъ.

— Войскари заграждатъ монастиря! Бѣгайте!

За мигъ всички се спуснаха въ коридора, струпаха се на купъ, кжси заповѣди отекнаха. Игуменътъ загаси лампата и боринитѣ, спотаи се на чардака. Прекръсти се съ треперяща ржка. Съзаклятниците се прехвърляха съ бързи скокове презъ перилата на чардака въ двора. Младъ послушникъ ги поведе къмъ единъ таенъ изходъ, презъ костницата на църквата. Нѣкога тамъ бѣ станала страшна брань между българи и ромеи. И коститѣ на убититѣ войскари били събрани въ монастирската църква. Единъ по единъ слѣзоха по стари, разядени отъ вѣковетѣ каменни стѣпала, вмъкнаха се въ едно тъмно и влажно подземие, тръгнаха пипнешкомъ. Далече нѣкъде предъ тѣхъ свѣтѣше бѣла точица — снѣжното поле. Бѣлината растѣше все по-широка и по-широка. Ала когато пръвъ Радулъ си подаде главата навънъ отъ скалистия отворъ, високи гласове отекнаха:

— Ето ги! Ето ги! Дръжете ги!

Само мигъ колебание. Да се върнатъ, или да ударятъ, презъ блестялото въ сини отражения поле, къмъ горатъ. Радулъ се обърна, пошълна: Следъ мене!

И извади меча си. Спусна се напредъ. Войскаритѣ, които пазѣха тайния изходъ, се нахвърлиха връзъ него. Илиица, Сокачъ и Георги сжщо бѣха вѣоржжени. Завърза се кжса и жестока брань. Нѣколко тѣла паднаха. Широки алени капки попрѣскаха снѣга. Нѣкъде въ далечината се зачуха остри, тревожни викове. Трепнаха жълти свѣтлина отъ борини. Бѣгащитѣ се разпилѣха въ ноцъта. Нѣколцина останаха между раненитѣ и убититѣ.

Между тѣхъ бѣ и съвършенъ братъ. Добромиръ — водачътъ на богомилитѣ.

Подземието бѣ ярко освѣтено отъ десетина запалени борини, затъкнати въ желѣзни халки по стенитѣ. Въ срѣдата бѣ поставена маса, послана съ дрипава, тънка покривка. Меденъ свѣщникъ, съ две запалени воценици, бѣ